

M. POIARES MADURO

FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2004. december 16.¹

1. A jelen ügy két szempontból is jelentős. Egyrészt az Eurojust által ideiglenes alkalmazottak felvételére kiírt pályázati felhívás ellen a Spanyol Királyság által benyújtott kereset a Bíróság számára ismételtén lehetőséget nyújt arra, hogy az Európai Unió intézményei és szervei nyelvhasználati szabályainak értelmét és hatályát megvizsgálja. A Bíróság már kinyilváníthatta álláspontját 2003. szeptember 9-i ítéletében az Európai Közösség egyik ügynöksége, a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)² előtt indított bejegyzési eljárás során alkalmazandó nyelvhasználati szabályokat illetően. Jelen esetben pedig az Unió egyik szerve, az Eurojust által a felvételi eljárás és a belső tevékenysége során alkalmazandó nyelvhasználati szabályokat illetően fejtheti ki álláspontját. Másrészt viszont, ez csakis akkor lehetséges, ha a Bíróság elismeri valamely tagállamnak az Unió valamely szerve által az EU-Szerződés VI. címének rendelkezései keretében elfogadott jogi aktus ellen benyújtott megsemmisítés iránti kérése elfogadhatóságát. Ebben az ügyben a Bíróságnak tehát mind az Európai Unióról szóló szerződés keretében nyitva álló jogor-

voslati lehetőségekről, mind pedig az Unió intézményein és szervein belül előírt nyelvi követelményekről állást kell foglalnia.

I — Az ügy és annak háttere

2. E kereset tárgyának és jogalapjainak ismertetése előtt néhány pontosítással kell szolgálni a vitatott pályázati felhívások (a továbbiakban: megtámadott jogi aktusok) kiíróját és tartalmát illetően.

A — A megtámadott jogi aktusok megalkotója

3. Az Eurojust fontos szerepet játszik az Uniónak a szabadságon, a biztonságon és a

1 — Eredeti nyelv: portugál.

2 — A C-361/01. P sz. Kik kontra OHIM ügyben 2003. szeptember 9-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-8283. o.).

jog érvényesülésén alapuló térségként való fejlesztésében³. Az EU 29. cikk értelmében az Eurojust létrehozása megfelel azon szükségletnek, hogy az uniós polgárok magas szintű biztonságát a tagállamok igazságügyi hatóságainak szorosabb együttműködése által biztosítsa.

4. Az Eurojustot, mint az Unió jogi személyiséggel rendelkező szervét a 2002. február 28-i 2002/187/IB tanácsi határozat⁴ (a továbbiakban: Eurojust-határozat) hozta létre. Feladata, hogy a bűnözés súlyos formáit érintő területeken, a különböző tagállamokban ösztönözze és fokozza a nyomozások és büntetőeljárások összehangolását, valamint hogy fejlessze a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságai közötti együttműködést, továbbá hogy ezeknek támogatást nyújtson.

5. Evégből sajátos felépítéssel rendelkezik. Egyrészt az Eurojust-határozat 2. cikke értelmében ezen szerv az egyes tagállamok által kiküldött egy-egy tagból áll. A nemzeti tagok összessége alkotja a testületet. Ez utóbbi felel az Eurojust szervezetéért és működéséért. Kinevezi az adminisztratív igazgatót, aki a

szervezet napi működéséért felel⁵. Másrészt az Eurojust saját adminisztratív szervezettel rendelkezik. Az Eurojust eljárási szabályzatának⁶ 25. cikkéből következik, hogy a szervezet személyzetét az adminisztratív igazgató nevezi ki, miután a testület a betöltendő álláshelyeket értékelte, és azok betöltéséhez hozzájárult. A jelen kereset tárgyat pontosan a szervezet személyzetének felvételére vonatkozó feltételek képezik.

B — A megtámadott jogi aktusok tartalma

6. 2003. február 13-án az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* az Eurojust ideiglenes alkalmazotti álláshelyeinek betöltése érdekében nyolc pályázati felhívást tettek közzé, amelyek célja tartaléklisták felállítása volt⁷. E pályázati felhívások különösen egy adatvédelmi tisztviselői beosztásra, egy könyvelői beosztásra, egy Európai Igazságügyi Hálózat informatikai és információs technológiai szakértője (honlapkezelő) beosztásra, egy jogtanácsosi beosztásra, egy könyvtárosi/levéltárosi beosztásra, egy sajtómegbízotti beosztásra és egy, az általános igazgatási szolgálat melletti titkárnői beosztásra vonatkoztak. Minden egyes pályázati felhívás meghatározza a kiírt feladatkörök jellegét, megjelöli az e feladatok ellátásához megkövetelt képzettséget, valamint meghatározza a pályázók felvételének és kiválasztásának feltételeit.

3 — Az EU 2. cikk értelmében az Unió kitűzött céljai között szerepel többek között „az Unió fenntartása és fejlesztése a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló olyan térségként, ahol a személyek szabad mozgásának biztosítása a külső határok ellenőrzésére, a menekültügyre, a bevándorlásra, valamint a bűnmegelőzésre és bűnüldözésre vonatkozó megfelelő intézkedésekkel párosul”.

4 — A bűnözés súlyos formái elleni fokozott küzdelem céljából az Eurojust létrehozásáról szóló tanácsi határozat (HL 2002. L 63., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 19. fejezet, 4. kötet, 197. o.).

5 — Az Eurojust-határozat 28. cikke.

6 — HL 2002. C 286., 1. o.

7 — Ezen pályázati felhívásokat a HL 2003. C 34 A., 1–19 oldalon hirdették ki.

7. Ami a megkövetelt képzettséget illeti, különösen bizonyos nyelvismerettel való rendelkezést írnak elő. E követelmények a betöltendő álláshelyek szerint eltérőek. Az adatvédelmi tisztviselői beosztás és a jogtanácsosi beosztás tekintetében a francia és az angol nyelv kiváló ismeretét követelik meg; továbbá azt is megjelölik, hogy a Közösségek más hivatalos nyelvein történő munkavégzési képesség előnyt jelent. A sajtómegbízotti beosztásra jelöltek legalább angolul és franciául ki kell tudják fejezni magukat; tekintetükben előnyt jelent a Közösségek más hivatalos nyelveinek ismerete. Az általános igazgatási szolgálat melletti titkárnői beosztáshoz az angol és a francia nyelv alapos ismeretét követelik meg; továbbá előnyt jelent a Közösségek más nyelveinek kielégítő ismerete. Az Európai Igazságügyi Hálózat informatikai és információs technológiai szakértője (honlapkezelő) beosztáshoz a jó angol nyelvismeret alapvető követelmény, és előnyt jelent különösen a Közösségek legalább két másik hivatalos — beleértve a francia — nyelvén való kifejezőkészség. A könyvelői beosztáshoz a Közösségek egyik hivatalos nyelvének alapos ismerete és a Közösségek egy másik hivatalos nyelvének kielégítő ismerete a követelmény, beleértve az angol kielégítő ismeretét is. Csupán a könyvtárosi/levéltárosi beosztásra írt pályázati felhívás nem említ semmiféle különleges, nyelvi jellegű követelményt.

8. A pályázatok benyújtásának feltételeit minden egyes megtámadott jogi aktus azonos módon tartalmazza. Egyrészt a jelentke-

zési lapot nem csupán azon a közzétételi nyelven kell kitölteni, amelyen a jelentkező a pályázati felhívásról tudomást szerzett, hanem angolul is. Másrészt néhány benyújtandó iratot, így a motivációs levelet és az önéletrajzot is angolul kell megírni.

C — A kereset tárgya és jogalapjai

9. E kereset tárgya kettős. A Spanyol Királyság a keresetlevélében a Bírószágtól minden egyes megtámadott jogi aktusban az angol nyelven beadni előírt iratokra vonatkozó pont, másrészt pedig minden egyes megtámadott jogi aktusban — amennyiben tartalmaz ilyen — a pályázók nyelvismeretére vonatkozó egyes pontok megsemmisítését kéri. A nyelvi kérdésekkel kapcsolatos kereset tárgyát illetően a felperes mind a kiválasztási eljárást, mind pedig e kiválasztás alapjául szolgáló feltételeket támadni kívánja.

10. E kérelem alátámasztására három jogalapot hoz fel. Elsősorban azt állítja, hogy a megtámadott jogi aktusokat az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek (a továbbiakban: EAAF)⁸ megsértésével fogadták el. E jogi aktusok az EAAF 12. cikke (2) bekezdésének

8 — Felidézendő, hogy e rendszer célja, hogy kiegészítse az Európai Közösségek tisztviselőinek jogállását, és szabályozza a Közösségek által alkalmazott ideiglenes, külsős, helyi, illetve szakmai tanácsadói alkalmazottak hivatali és munkafeltételeit.

e) pontjával ellentétesek, mivel adott esetekben a jelölt anyanyelvén kívüli másik nyelv kielégítő ismereténél többet, a francia nyelv ismeretét, és minden esetben az angol nyelv elengedhetetlen ismeretét követelik meg. Másodsorban az Eurojust nyelvhasználati szabályainak megsértésére⁹ hivatkozik, mivel ez az Eurojustot arra kötelezi, hogy megfeleljen azon közösségi nyelvhasználati szabályoknak, amelyek előírják az Európai Községek valamennyi hivatalos nyelvének használatát és tiszteletben tartását¹⁰. Végül fenntartja, hogy az EK 12. cikkből következően az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve sérült, mivel a megtámadott jogi aktusokban meghatározott követelmények és feltételek az angol vagy francia anyanyelvű jelentkezőket indokolatlanul részesítenék előnyben.

12. Kétfajta megfontolást lehet felhozni egy elfogadhatatlansági kifogás alátámasztására. Az első általános jellegű. Arra alapít, hogy a kérdéses jogi aktusokat a közösségi jog keretein kívül, ráadásul egy, az Uniónak az EK 7. cikkben és az EU 5. cikkben megállapított intézményi keretein kívül elhelyezkedő, önálló szerv fogadta el. Ebből az következne, hogy a megtámadott jogi aktusok két okból sem tartozhatnak a jogszerűséget vitató közösségi jogvita keretei közé. A másik megfontolás maguknak a szerződések rendelkezéseinek szövegére alapít. Sem az EK 230. cikk, sem pedig az EU 35. cikk nem teszi lehetővé kereset benyújtását az ilyen típusú jogi aktusok ellen. Az EAAF 73. cikke értelmében az ideiglenes alkalmazottakra analógia útján ugyanúgy az Európai Községek tisztviselőinek személyzeti szabályzata 91. cikke alkalmazandó, ennek megfelelően csupán egyetlen jogorvoslati lehetőség marad, és az is csak a szerencsével nem járt jelentkezők számára.

II — A kereset elfogadhatósága

11. Az Eurojust vitatja a kereset elfogadhatóságát. Ez a kérdés azonban kényes. Véleményem szerint érdemes alaposan megvizsgálni.

9 — Az Eurojust-határozat 31. cikkének (1) bekezdése értelmében „az Eurojust eljárásaira az Unió hivatalos nyelvhasználatára vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni”.

10 — Az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i 1. tanácsi rendelet (HL 1958. 17., 385. o.; magyar nyelvű kiadása 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 1. cikkének a jelen kereset benyújtásakor hatályban lévő változata értelmében „az Unió intézményeinek hivatalos nyelvei és munkanyelvei az angol, a dán, a finn, a francia, a görög, a holland, a német, az olasz, a portugál, a spanyol és a svéd”.

13. Azt sem titkolhatjuk magunk előtt, hogy e megfontolások bizonyos jelentőséggel bírnak. A Bíróság számára egy egyszerű megoldást tennének lehetővé. Elegendő lenne azt megállapítania, hogy semmiféle jogalap nem teszi lehetővé e kereset vizsgálatát. Egy ilyen megoldás azonban azzal a jelentős hátránnyal járna, hogy egyáltalán nem felelne meg azon elveknek, amelyek a Bíróság ítélkezési gyakorlatát mindig is vezették. Az eredménye az lenne, hogy megfosztana egy tagállamot annak lehetőségétől, hogy az Unió valamely alapvető jogelvét esetlegesen sértő jogi aktusokat vitassa. Véleményem szerint azonban lényeges, hogy a Bíróság az Unió alapvető jogi kereteinek meghatározását érintő kérdésekben kinyilvánítsa álláspontját. A jelen ügy ilyen kérdéseket vet fel. E tekintetben egy

elfogadhatatlansági kifogás alátámasztására felhozott megfontolások, amennyiben figyelembe veendők, egyike sem tűnik számomra meghatározónak. Egy elfogadhatósági megoldás alátámasztására ezzel szemben kiváló érveket lehet felhozni.

14. Kétségtelenül, amint erre a felperes is hivatkozik, ezt nem lehet az EK 230. cikkre alapítani. A megtámadott jogi aktusok nem közösségi jogi aktusok. Az EU-Szerződés azon rendelkezésein alapulnak, amelyek felhatalmazást adnak az Eurojust felállítására, megszervezésére és működésére. E rendelkezések keretében kell tehát a kereset elfogadhatóságáról dönteni. Ugyanakkor a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködéssel kapcsolatos rendelkezések címén az EU 35. cikk úgy rendelkezik, hogy „a Bíróság hatáskörrel rendelkezik a kerethatározatok, illetve határozatok jogszerevének felülvizsgálatára olyan keresetek tekintetében, amelyeket valamely tagállam vagy a Bizottság nyújt be hatáskör hiánya, lényeges eljárási szabályok megsértése, e szerződés vagy az alkalmazására vonatkozó bármely jogi rendelkezés megsértése vagy hatáskörrel való visszaélés miatt”.

15. Hasonló megfogalmazást sugallnak egyértelműen az EK-Szerződésnek a megsemmisítés iránti keresetekre vonatkozó rendelkezései¹¹. Ugyanakkor felidézendő, hogy e téren a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az Európai Közösség „egy olyan jogközösség,

amelyben mind a tagállamok, mind az intézmények jogi aktusai alkotmányos alapjának, azaz a Szerződésnek való megfelelés szempontjából kell megvizsgálni”¹². A Bíróság ebből arra következtet, hogy jöllehet az EK 230. cikk csak korlátozott számú megtámadható jogi aktust sorol fel, „a Szerződés rendszerében nyitva áll a közvetlen kereset lehetősége az intézmények által hozott valamennyi olyan rendelkezés vonatkozásában, amely joghatások kiváltására irányul”¹³. Egy ilyen Közösségben tulajdonképpen a szerződés rendelkezései értelmében eljáró hatóságok hatékony bírósági felülvizsgálatának elve a jog tiszteletben tartását biztosító általános jogi elv kifejezése¹⁴.

16. Egy ilyen elv következképpen megérdemli a széles körű elismerést. Egyrészt nem korlátozható az EK 7. cikkbe foglalt intézményi keretre. A Bíróság valójában következetesen kimondja, hogy az EK-Szerződés alapján jogi személyiséggel rendelkező közösségi szervezetekre is bírósági felülvizsgálatának hatálya alá tartoznak¹⁵. Minden más megoldás ellentétes lenne azon elvvel, amelynek értelmében minden sérelmet okozó közösségi határozat, bárki legyen is

12 — A 294/83. sz., Les Verts kontra Parlament ügyben 1986. április 23-án hozott ítélet (EBHT 1986., 1339. o.) 23. pontja.

13 — A fenti 12. lábjegyzetben hivatkozott Les Verts kontra Parlament ítélet 24. pontja.

14 — Lásd különösen az Elsőfokú Bíróság T-111/96. sz., ITT Promedia kontra Bizottság ügyben 1998. július 17-én hozott ítéletének (EBHT 1998., II-2937. o.) 60. pontját, valamint a 222/84. sz. Johnston-ügyben 1986. május 15-én hozott ítélet (EBHT 1986., 1651. o.) 18. pontját.

15 — Lásd különösen a C-15/00. sz., Bizottság kontra EBB ügyben 2003. július 10-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-7281. o.) 75. pontját és a C-370/89. sz., SGEEM és Etroy kontra EBB ügyben 1992. december 2-án hozott ítélet (EBHT 1992., I-6211. o.) 15. és 16. pontját. Továbbá érdekességgéppen megjegyzendő, hogy a Bizottság arra az álláspontra helyezkedik — egy, az európai szabályozási ügynőkségek egységes keretbe foglalásával kapcsolatos nyilatkozatában —, hogy az európai ügynőkségek kötelesek tiszteletben tartani a befogadó intézményi rendszer elveit és különösen a jogszerezés alapelveit (COM2002 (718) végleges).

11 — Lásd e tekintetben Gautier, M.: *L'influence du modèle communautaire sur la coopération en matière de justice et d'affaires intérieures*, Bruylant, Brüsszel, 2003., 564. o.

annak megalkotója, hatékony bírósági felülvizsgálat tárgyát kell képezze¹⁶.

18. A megtámadott jogi aktusok pedig ilyenek²¹.

17. Másrészt számomra úgy tűnik, hogy jelenleg semmi nem gátolja, hogy a jogi Közösség rendszere és az abból következő garanciák az Európai Unió kereteire is kiterjedjenek. Az EK 220. cikk keretében a Bíróság úgy értelmezi a feladatát, mint amely számára előírja, hogy a jogi Közösség feltételeinek megfelelően biztosítása a jog tisztelben tartását¹⁷. Ugyanakkor, az EU 46. cikk értelmében az EK-Szerződésnek a Bíróság hatáskörére és e hatáskör gyakorlására vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni az EU-Szerződésnek a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködéssel kapcsolatos rendelkezéseire¹⁸. A Bíróság feladata tehát, hogy ennek keretében a jogszerűség tisztelben tartását ugyanazon feltételek mellett biztosítsa. Ez a jogállamiságra alapított Unió logikus folyamánya, amint az az EU 6. cikkből következik¹⁹. Egy jogi Unióban lényeges, hogy az Unió intézményeinek és szerveinek jogi aktusai az Unió bíróságának felülvizsgálata alá tartozhassanak, amennyiben harmadik személyekre nézve joghatás kiváltására irányulnak²⁰.

19. Nem hagyhatók azonban figyelmen kívül az EU-Szerződés által a megsemmisítés iránti kereset benyújtására előírt feltételek. Amennyiben a közösségi keretben biztosított jogszerűség és hatékony bírósági felülvizsgálat elvei a jogi Unió keretében is érvényesülnek, abból nem következik, hogy a jogszerűség felülvizsgálatának rendszere és módjai is megegyeznek. Valójában a Közösség és az Unió — részben — különböző célokat követnek, és eltérő feltételek vonatkoznak rájuk. Amennyiben a keresetet az EU 35. cikkre alapítják, két sajátos feltételt kell figyelembe venni.

20. Az első a megtámadott jogi aktusok jellegére vonatkozik. Az EU 35. cikk a jogorvoslatokat az EU 34. cikknek megfelelően a Tanács által elfogadott határozatokra és kerethatározatokra tűnik korlátozni. Nem kétséges tehát, hogy az Eurojust jogi aktusai tekintetében a vonatkozó jogszabályok semmiféle jogszerűségi felülvizsgálatról nem rendelkeznek kifejezetten. Ennek oka kétségtelenül az, hogy e jogi aktusok megalkotója, vagyis az Eurojust nem rendelkezik sem jogszabály-alkotási, sem pedig döntés-

16 — Lásd különösen az Elsőfokú Bíróság T-148/97. sz., Keeling kontra OHIM ügyben 1998. június 8-án hozott végzésének (EBHT 1998., II-2217. o.) 33. pontját.

17 — Lásd végső soron a C-496/99. P. sz., Bizottság kontra CAS Succhi di Frutta ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-3801. o.) 63. pontját.

18 — A C-170/96. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 1998. május 12-én hozott ítélet (EBHT 1998., I-2763. o.) 15. pontja.

19 — Lásd Rideau, J.: *L'incertaine montée vers l'Union de droit, De la Communauté de droit à l'Union de droit. Continuités et avatars européens*, LGD, Párizs, 2000., I. o.

20 — Megjegyzendő e tekintetben, hogy az európai alkotmány létrehozásáról szóló, a tagállamok képviselői által Rómában 2004. október 29-én aláírt szerződés szövege III-365. cikkében úgy fogalmaz, hogy az Európai Unió Bírósága „megvizsgálja az Unió szervei vagy szervezetei által elfogadott, harmadik személyekre nézve joghatás kiváltására irányuló jogi aktusok jogszerűségét” (KKK 87/2/04).

21 — Ez a pont nem vitatott azon ügyekben, ahol a közösségi bíróság az EK-Szerződés keretében tartozónak tűnő jogi aktusok jogszerűségét megvizsgálhatta: lásd különösen az Elsőfokú Bíróság T-146/95. sz., Giorgio Bernardi kontra Parlament ügyben 1996. július 11-én hozott ítéletét (EBHT 1996., II-769. o.), az Elsőfokú Bíróság T-33/99. sz., Elvira Méndez Pinedo kontra EKB ügyben 2000. március 30-án hozott végzését (EBHT-KSZ 2000., I-A-63. és II-273. o.) és a Bíróság 225/87. sz., Belardinelli és társai kontra Bíróság ügyben 1989. július 12-én hozott ítéletének (EBHT 1989., 2353. o.) 13. és 14. pontját.

hozatali jogkörrel²². Olyan szervről van szó, amelynek elsődleges feladata operatív jellegű. Az Eurojust-határozat ennek megfelelően csak egy felelősségi rendszert²³ és a személyes adatokhoz való hozzáférés joga keretében egy sajátos jogorvoslati lehetőséget²⁴ fogalmaz meg. Az, hogy e hiányosság azonban nem képezheti a kereset elfogadhatóságának abszolút akadályát, tisztán következik a fent hivatkozott *Les Verts* kontra *Parlament* ítéletből. Sőt a Bíróság ebben az ítéletben egy olyan intézmény ellen indított keresetet fogadott el, amelynek jogszabályalkotási tevékenysége lassanként került előtérbe²⁵, el kell tehát fogadni egy olyan szerv ellen benyújtott keresetet is, amely kifejt jogszabály-alkotási tevékenységet, még ha ez kivételes is marad. Az, hogy az Eurojust jogi aktusai nem szerepelnek kifejezetten az EU 35. cikkben, azért is van, mert olyan szervtől erednek, amelyet csupán e rendelkezés eredeti változatának megszüvegezését követően állítottak fel. E mulasztásból tehát nem vonható le az a következtetés, hogy e jogi aktusok mentességét élveznek.

21. A Bíróság már az EK-Szerződés rendszerének keretében elismerte, hogy egy meg-

semmisítés iránti kereset minden olyan jogi aktusra irányulhat, amely joghatást vált ki, annak jellegétől, formájától vagy megalkotójától függetlenül²⁶. Hasonló ítélkezési gyakorlat követendő nyilvánvalóan az Unió keretében is. Az EU 35. cikket e tekintetben úgy kell értelmezni, mint amely lehetővé teszi bizonyos felperesek számára mindazon, a VI. cím keretében elfogadott intézkedések megsemmisítése iránti kereset benyújtását, amelyek harmadik személyekre nézve joghatások kiváltására irányulnak. Véleményem szerint „maga a jogszerűség gondolata”, ahogyan annak egy jogi Unió rendszerében érvényesülnie kell, megköveteli, hogy ez így legyen²⁷.

22. A második feltétel a felperesi minőséget érinti. Az EU 35. cikk értelmében csakis a tagállamok és a Bizottság rendelkezik keresetindítási joggal. Elsőre ez a feltétel a jelen esetben nem tűnik úgy, mint amely nehézségeket vet fel. Elvileg az EU 35. cikk által előnyben részesített felperesek nem kötelesek semmiféle, az eljáráshoz függő érdekét bizonyítani. Mint ahogyan a Bíróság az EK-Szerződés keretében megállapította, egy tagállam a keresete elfogadhatósága érdekében nem köteles bizonyítani, hogy az általa megtámadott jogi aktus vele szemben joghatást vált ki²⁸. Tekintettel az EK-Szerződésben és az EU-Szerződésben található, a

22 — E korlátozott peres eljárások rendszere az Unió más hivatalai tekintetében elfogadott: lásd ehelyütt Molinier, J. tanulmányát: *Le régime contentieux des Agences de l'Union européenne, Les Agences de l'Union européenne. Recherche sur les organismes communautaires décentralisés*, Presses de l'Université des sciences sociales, Toulouse, 2002., 113. o.

23 — Az Eurojust-határozat 24. cikke.

24 — Az Eurojust-határozat 19. cikke. E tekintetben az Eurojust-határozat preambuluma meghatározza, hogy az Eurojust tevékenységének ellenőrzésével megbízott közös ellenőrző szerv hatásköre „nem érinti a nemzeti bíróságok hatáskörét és a nemzeti bíróságoknál benyújtható jogorvoslati lehetőségeket”.

25 — A fenti 12. lábjegyzetben hivatkozott ítéletben a Bíróság valójában kimondja, hogy „a Parlament nem szerepel kifejezetten azoknak az intézményeknek a felsorolásában, amelyek jogi aktusai megtámadhatók, mivel az eredeti EKG-Szerződés csak konzultációs és politikai ellenőrzési hatáskörökkel ruházta fel, és nem tette számára lehetővé olyan jogi aktusok elfogadását, amelyek harmadik személyre nézve joghatások kiváltására irányulnak” (24. pont).

26 — A 22/70. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 1971. március 31-én hozott ítélet (EBHT 1971., 263. o.); a 60/81. sz., IBM, kontra Bizottság ügyben 1981. november 11-én hozott ítélet (EBHT 1981., 2639. o.) 9. pontja, és a fenti 12. lábjegyzetben hivatkozott *Les Verts* kontra *Parlament* ügyben 1986. április 23-án hozott ítélet 24. pontja.

27 — Lásd analógia útján Mancini főtanácsnoknak a fenti 12. lábjegyzetben hivatkozott *Les Verts* kontra *Parlament* ügyre vonatkozó indítványának 7. pontját.

28 — Lásd e tekintetben a C-208/99. sz., Portugália kontra Bizottság ügyben 2001. november 27-én hozott végzés (EBHT 2001., I-9183. o.) 23. pontját.

megsemmisítés iránti keresetre vonatkozó rendelkezések párhuzamára, hasonló ítélezési gyakorlatot kell alkalmazni az EU 35. cikk keretében is.

23. Figyelembe kell azonban venni az Eurojust által a jelen esetben felhozott kifogást. Amennyiben a megtámadott jogi aktusokkal szemben a tisztviselők személyzeti szabályzatának 90. és 91. cikke alapján jogorvoslattal lehet szabályszerűen élni, szükségtelen a jelen kereset elfogadása érdekében kifejtett minden igyekezet. E kifogás azonban nem veszi figyelembe a tagállamoknak az ilyen típusú jogorvoslatokhoz fűződő érdekét. Nem vitatott, hogy a tisztviselők személyzeti szabályzatának rendelkezéseire alapított kereset sajátos jellegű, hiszen csakis a felperest valamely intézményhez fűző kapcsolatra vonatkozik²⁹. Márpedig az ezen sajátos kapcsolatból eredő érdek védelme nem tekinthető a Bíróság előtti fellépés egyetlen módjának. A tagállam számára, amely nem érdekelt e kapcsolatban, lehetővé kell tenni, hogy a megsemmisítés iránti kereset alátámasztása érdekében az Unió jogi rendelkezéseinek megsértésére hivatkozzon³⁰.

24. A jelen esetben két ok is alátámasztja ezt a megoldást. Felidézendő egyrészt, hogy az EU-Szerződés rendszere a tagállamoknak

igen kiváltságos helyet biztosít³¹. Ezért nem következetes a magánszemélyek számára a keresetindítási lehetőséget anélkül biztosítani, hogy a tagállamokat is megilletné a bírósághoz fordulás joga. Megjegyezzük másrészt, hogy a jelen kereset az Unió jogának egy olyan lényeges követelményét érinti, amelynek védelme elsősorban a tagállamok feladata. Az EU 41. cikkben foglalt utaló rendelkezés alapján az EK 290. cikkből következik tulajdonképpen, hogy az Unió intézményei a nyelvi sokszínűség tiszteletben tartásával gyakorolják hatásköreiket. Márpedig a nyelvi sokszínűség tiszteletben tartása a tagállamok nemzeti identitása védelmének egyik lényeges pontja, amint az az EU 6. cikk (3) bekezdéséből és az EK 149. cikkből következik³². E feltételek mellett a jelentkezőknek biztosított azon lehetőség, hogy egyéni érdekeiket védjék, nem áll ellentétben azon alapvető érdekekkel, amely egy olyan szabály védelméhez kapcsolódik, mint az Unió nyelvi sokszínűsége³³. Az államok érdekét nem emésztí fel az egyének érdeke; ezen érdekek egymás mellett léteznek.

25. Következésképpen úgy ítélem meg, hogy a jelen kereset elfogadhatóságát el kell ismerni.

29 — E kapcsolat és az ebből eredő jogorvoslati lehetőségek sajátos jellegével kapcsolatban lásd különösen a 9/75. sz., Meyer-Burckhardt kontra Bizottság ügyben 1975. október 22-én hozott ítéletet (EBHT 1975., 1171. o.).

30 — Lásd analógia útján a 41/83. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 1985. március 20-án hozott ítélet (EBHT 1985., 873. o.) 30. pontját.

31 — Hasonló helyzetről tanúskodik mind a tagállamoknak az EU-Szerződés VI. címe keretében elfogadott jogi aktusok kezdeményezése terén elismert különleges szerepe (EU 34. cikk (2) bekezdése), mind pedig a számukra biztosított azon lehetőség, hogy a Bíróság előtt a harmadik személyekre nézve joghatás kiváltására irányuló jogi aktusok felülvizsgálatát kezdeményezzék (EU 35. cikk (6) bekezdése).

32 — Az EU 6. cikk értelmében „az Unió tiszteletben tartja tagállamainak nemzeti identitását”. A Maastrichti Szerződés által elfogadott EK 149. cikk maga is felidézi, hogy a Közösség tiszteletben tartja a tagállamok kulturális és nyelvi sokszínűségét.

33 — Lásd analógia útján a C-70/88. sz., Parlament kontra Tanács ügyben 1990. május 22-én hozott ítélet (EBHT 1990., I-2041. o.) 26. pontját.

III — A kereset jogalapjainak értékelése

26. A felperes olyan jogszabályokra hivatkozik, amelyeknek az ügy megoldása érdekében való alkalmazhatóságát az Eurojust vitatja. Mielőtt megvizsgálánk a megtámadott jogi aktusok jogszerűségét, a hivatkozott rendelkezések alkalmazhatóságának előzetes kérdésével kell foglalkoznunk.

az intézmény részére olyan személyek munkáját biztosítsák, akik megfelelnek az alkalmasság, a teljesítmény és a tisztesség legmagasabb követelményeinek, és akiket a Közösségek tagállamainak állampolgárai közül a lehető legszélesebb földrajzi alapon toboroztak". Továbbá azt is rögzíti, hogy „az ideiglenes alkalmazott kizárólag azzal a feltétellel alkalmazható, hogy tanúbizonyságot tesz a Közösség egyik hivatalos nyelvének alapos ismeretéről, és egy további hivatalos nyelvének a szolgálati feladatainak ellátásához szükséges szintű ismeretéről”.

A — Az alkalmazandó jog meghatározása

27. A felperes a jelen esetben két, az EAAF-fel és az Európai Közösség nyelvhasználati szabályával kapcsolatos jogszabályhelyre, valamint egy közösségi jogi alapelvre, az EK 12. cikkben meghatározott hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvére hivatkozik.

28. Az EAAF alkalmazhatósága egyáltalán nem kétséges. Legalábbis nem vitatott. Az Eurojust-határozat 30. cikke (1) bekezdésének értelmében „az Eurojust személyzetére az Európai Közösségek tisztviselőire és egyéb alkalmazottaira vonatkozó szabályok és rendeletek vonatkoznak, különösen a felvétel és a jogállás tekintetében”. Ebből következik különösen, hogy az ideiglenes alkalmazottak Eurojusthoz történő felvételére az EAAF 12. cikke által megfogalmazott felvételi feltételek vonatkoznak. E rendelkezés értelmében „az ideiglenes alkalmazottak alkalmazása során arra kell törekedni, hogy

29. Ezzel ellentétben a Közösség nyelvhasználati szabályának alkalmazása vitatott. Ezzel szembehelyezkedve az Eurojust két, ugyanazon jogalapra támaszkodó igazolást hoz fel: az Eurojust-határozat 31. cikkének különböző nyelvi változatai közti állítólagos megfogalmazásbeli eltérést. Elsősorban, mivel e rendelkezés minden nyelvi változata — a spanyol változat kivételével — az „Unió hivatalos nyelvhasználatára”, és nem a „Közösség intézményeinek nyelvhasználatára” utal, azt kellene megállapítani, hogy az Európai Gazdasági Közösség nyelvhasználati szabályait megállapító 1. rendelet nem alkalmazandó e szervre. E tézis értelmében az Unió nyelvhasználati szabálya különbözne a Közösségek nyelvhasználati szabályától, és elvárható lenne, hogy az Unió intézményei e téren pontos rendelkezéseket fogadjanak el. Másodsorban, feltéve, hogy a Közösség nyelvhasználati szabályait alkalmazandónak ítélik, az Eurojust kizárja azt, hogy ez a tevékenységi körének csakis egy részére vonatkozzon. Az, hogy az Eurojust-határozat

31. cikke — a spanyol változat kivételével — minden egyes nyelvi változatában meghatározza, hogy ez a nyelvhasználati szabály az Eurojust „tevékenységeire” vagy „eljárásaira” alkalmazandó, azt jelenti, hogy e szerven belüli kommunikáció e nyelvhasználati szabály alá tartozik.

30. E két igazolás egyike sem állja meg a helyét az elemzések során. Elsősorban az 1. rendelet alkalmazhatósága egy sor jól megalapozott jogszabályi utalásból nyilvánvalóan következik. Valójában az Unió nyelvhasználati szabályait a harmadik pillér keretében való eljárásokat illetően az EU 41. cikk rögzíti. Ez kifejezetten kimondja az EK 290. cikknek a büntetőügyekben történő rendőrségi és igazságszolgáltatási együttműködésre vonatkozó uniós rendelkezésekre való alkalmazhatóságát. Ugyanakkor ez a cikk a Közösség intézményei nyelvhasználati szabályainak meghatározását egy olyan tanácsi rendelet keretébe utalja, amelyet a Közösség nyelvhasználati szabályait megállapító 1. tanácsi rendelet formájában fogadtak el³⁴. Meg kell ugyanakkor jegyezni, hogy e rendelet legutolsó módosított változata kifejezetten „az Unió intézményeinek” nyelveire hivatkozik. Ez az a nyelvhasználati szabály tehát, amelyet az Eurojust-határozat 31. cikke az Eurojustra, mint az Uniót létrehozó szerződés rendelkezései keretében eljáró szervre kiterjeszt.

31. Másodsorban e nyelvhasználati szabálynak az Eurojust tevékenysége egyetlen részének vonatkozásában történő kizárása sem

igazolható. Egy ilyen kizárás a működési feladatok és a tisztán adminisztratív feladatok közötti különbségtételen alapul, amely jogilag nem megalapozott. Semmi nem utal valójában arra, hogy az adminisztratív feladatok ne tartoznának az 1. rendeletben megfogalmazott „munkanyelv” fogalma alá. Ellenkezőleg, minden arra utal, hogy e fogalom megkülönböztetés nélkül vonatkozik az intézmények külső kapcsolataira és belső tevékenységére egyaránt. A Bíróságnak ugyanígy pontosan ebben az értelemben volt alkalma e fogalmat alkalmazni³⁵. A nyelvhasználati szabályok hatálya kiterjed az Unió intézményeinek és szerveinek valamennyi tevékenységére, függetlenül attól, hogy ez a külső kapcsolatok terén vagy a belső működésük terén nyilvánul-e meg. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a külső kommunikáció és a belső kommunikáció közötti minden megkülönböztetést el kellene vetni. Ez azonban csakis a nyelvhasználati szabályok végrehajtásának szintjén tűnik helytállónak³⁶.

32. Az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének alkalmazhatóságával kapcsolatban kell még állást foglalni. Az Eurojust ezt vitatja azzal az indokkal, hogy mivel ezen elv az EK 12. cikkből következik, nem alkalmazható a közösségi kereten kívül. E kifogás számomra nem tűnik megalapozottnak. Valójában nem vitatott, hogy az EK 12. cikk a közösségi jog egy általános elvét³⁷, mint „az

34 — Megjegyzendő, hogy az EU 28. cikk értelmében ugyanez igaz az EU-Szerződésnek a közös kül- és biztonságpolitikával foglalkozó rendelkezésekkel kapcsolatos V. címére.

35 — Lásd így a 280/80. sz., Bakke-d'Aloja kontra Tanács ügyben 1981. december 3-án hozott ítélet (EBHT 1981., 2887. o.) 13. pontját.

36 — Lásd a jelen indítvány 46. pontját.

37 — A C-411/98. sz. Ferlini-ügyben 2000. október 3-án hozott ítélet (EBHT 2000., I-8081. o.) 39. pontja.

egyenlőség általános elvének sajátos kifejezését”³⁸ fogalmazza meg. Ezen elvek a közösségi jogrend „alapelvi” szintjén helyezkednek el³⁹. Ezen a címen a Közösség alapvető vívmányainak részét képezik⁴⁰. Ugyanakkor, az EU 2. cikk értelmében az Unió célként tűzi ki maga elé a „közösségi vívmányok teljes mértékű fenntartását és fejlesztését”. Az ezen elveket felölelő kategória ugyanakkor az EU-Szerződés keretében nem teljesen ismeretlen, hiszen a 6. cikk értelmében „az Unió a közösségi jog általános elveiként tartja tiszteletben az alapvető jogokat”⁴¹. Ebből következik véleményem szerint, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalmának alapelve és annak sajátos kifejezése, az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve pontosan arra hivatottak, hogy az EU-Szerződés hatálya alá tartozó területen alkalmazzák. Következésképpen az e keretben eljáró intézményekkel és szervekkel szemben érvényesíthetőnek kell azokat tekinteni⁴².

33. A közösségi vívmányok védelmére alapított e következtetés egy koherenciaproblémára is választ ad⁴³. Egy, a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség felépítménye mind az EU-Szerződés rendelkezésein, mind pedig az EK-Szerződés rendelkezésein nyugszik. Lényeges, hogy bármi legyen is azok alapja, az Unió intézményei által e keretben végzett tevékenységekre ugyanazok a feltételek vonatkoznak. E tekintetben az EU 3. cikk kifejezetten úgy rendelkezik, hogy „az Unió egységes intézményi kerettel rendelkezik, amely — a közösségi vívmányokat tiszteletben tartva és továbbfejlesztve — biztosítja a céljai elérése érdekében végzett tevékenységek összhangját és folytonosságát”.

34. Végül az alkalmazandó jog fejezetéhez még egy utolsó megjegyzést fűznék. Véleményem szerint a nyelvi követelmények kérdése nem csupán a rendeletek vagy a szerződés sajátos rendelkezéseinek anyagából következik. Ezt a kérdést az Európai Unió alapvető jogaihoz, egy elvéhez és egy céljához kell kapcsolni⁴⁴. E tekintetben felidézendő, hogy a nyelvi sokszínűség tiszteletben tartása és ösztönzése egyáltalán nem összeegyeztethetetlen a közös piac céljával. Ellenkezőleg, egy, a személyek szabad mozgására alapított Közösség szempontjából „különös jelentősége van az egyén számára a nyelvi jellegű

38 — A C-224/00. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2002. március 19-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-2965. o.) 14. pontja.

39 — Az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével, mint a Közösség „alapvető szabályaival” kapcsolatban lásd végső soron a C-465/01. sz., Bizottság kontra Ausztria ügyben 2004. szeptember 16-án hozott ítélet (EBHT 2004., I-8291. o.) 25. pontját. Az egyenlő bánásmód elvével, mint a közösségi jog „alapvető elvével” kapcsolatban lásd a C-55/00. sz. Gottardo-ügyben 2002. január 15-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-413. o.) 34. pontját.

40 — Ezek a „közösségi jogrend alapvető rendelkezéseit” képezik, amelyek védelme a Bíróság feladata (lásd e tekintetben az 1/91. sz. 1991. december 14-i véleményt [EBHT 1991., I-6079. o.] 41. pontját). Lásd még Pescatore, P.: *Aspects judiciaires de l'acquis communautaire, Revue trimestrielle de droit européen*, 1981., 617. o.

41 — E tekintetben megjegyzendő, hogy az Európai Unió alapjogi chartája 21. cikkében a hátrányos megkülönböztetés tilalmának szabályát, mint az Unió intézményeivel szemben érvényesíthető alapvető jogot igyekszik megfogalmazni (HL 2000. C 364., I. o.).

42 — Lásd analógia útján az Unió intézményei birtokában lévő dokumentumokhoz való hozzáférés jogával kapcsolatban kialakított ítélezési gyakorlatot: az Elsőfokú Bíróság T-194/94. sz., Carvel és Guardian Newspapers kontra Tanács ügyben 1995. október 19-én hozott ítéletét [EBHT 1995., II-2765. o.] és a C-353/99. P. sz., Tanács kontra Hautala ügyben 2001. december 6-án hozott ítéletét [EBHT 2001., I-9565. o.].

43 — Lásd e tekintetben Timmermanns, C.: *The Constitutionnalization of the European Union, Yearbook of European Law*, 2002., 21. kötet, I. o.

44 — Lásd e tekintetben Nic Shuibhne, N.: *Commentaire de l'arrêt Kik/OHMI (P)*, *Common Market Law Review*, 2004., 1093. o.

jogok és lehetőségek védelmének”⁴⁵. Nem vitás, hogy az uniós polgárok azon lehetősége, hogy a saját nyelvüket használhatják, a szabad mozgás gyakorlásának és a befogadó állam társadalmába való beilleszkedésnek a megkönnyítését szolgálja⁴⁶. E feltételek mellett a Bíróság a nyelvismeret alapján történő közvetett hátrányos megkülönböztetés minden formája ellen fellép⁴⁷.

35. Egy, a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló területként értelmezett olyan Unióban, amely a pluralizmussal jellemzett társadalom megteremtését tűzi ki célul⁴⁸, a nyelvi sokszínűség tiszteletben tartása alapvető fontossággal bír. Ez pedig abból következik, hogy az Unió az EU 6. cikk (3) bekezdése értelmében a tagállamok nemzeti identitását köteles tiszteletben tartani. A nyelvi sokszínűség tiszteletben tartásának elvét egyébiránt kifejezetten megfogalmazta az Európai Unió alapjogi chartája⁴⁹ és az európai alkotmányt létrehozó szerződés⁵⁰. Ezen elv az Európai Uniót alkotó pluralitás sajátos kifejezése.

45 — A 137/84. sz. Mutsch-ügyben 1985. július 11-én hozott ítélet (EBHT 1985, 2681. o.) 11. pontja és a C-274/96. sz., Bickel és Franz ügyben 1998. november 24-én hozott ítélet (EBHT 1998, I-7637. o.) 13. pontja.

46 — A fenti 45. lábjegyzetben hivatkozott Mutsch-ítélet 16. pontja, valamint a Bickel és Franz ítélet 16. pontja.

47 — A C-379/87. sz. Groener-ügyben 1989. november 28-án hozott ítélet (EBHT 1989, 3967. o.) 19. és 23. pontja.

48 — Ilyen a fenti 20. lábjegyzetben hivatkozott, az európai alkotmányt létrehozó szerződés 2. cikke értelmében az Unió egyik alapvető értéke.

49 — A charta 22. cikke kimondja, hogy „az Unió tiszteletben tartja a kulturális, vallási és nyelvi sokszínűséget”.

50 — E jogszabály 3. cikke (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az Unió „tiszteletben tartja saját kulturális és nyelvi sokféleségét, továbbá biztosítja Európa kulturális örökségének megőrzését és további gyarapítását”.

36. „Hazám a portugál nyelv”. Pessoa e híres, számos író — így például Camus⁵¹ — által átvett mondata⁵² jól kifejezi a nyelv és a nemzeti hovatartozás érzése között fennálló kapcsolatot. A nyelv nem csupán a társadalmi érintkezés gyakorlati eszköze. Ez a személyes identitás lényeges megnyilvánulása, illetve a nemzeti identitás alapvető eleme⁵³.

37. Véleményem szerint az Unió intézményeinek nyelvhasználati szabályai ezen összefüggéstől és ezen elvtől nem vonatkoztathatók el. E nyelvhasználat valójában azt biztosítja, hogy elismerjék az Unió intézményeihez közvetlenül fordulni tudó egyén nyelvi jogait. Ez az Uniót a polgáraihoz fűző kapcsolat sajátos jellegéből következik. Úgy kell tehát tekinteni, mint az Európai Unióra jellemző nyelvi sokszínűség közvetlen kifejezését. E tekintetben ez az Európai Unió alapvető intézményi szabályát képezi.

38. Ebből nem lehet azonban a nyelvek Unión belüli abszolút egyenlőségének elvére következtetni. Amint az a Bíróságnak a fent

51 — Felidézendő, hogy Camus így mondta: „Igen, egy hazám van, és az a francia nyelv”.

52 — „A minha pátria é a língua portuguesa” (B. Soares, F. Pessoa írói álneve, *Livro do Desassossego*, Lisszabon, 1931–1932).

53 — Ezzel magyarázható, hogy a Közösségnek egységes pénzzel kell rendelkeznie, jóllehet elképzelhetetlen, hogy az Unió egy közös nyelvet fogadjon el (lásd e tekintetben De Witte, B.: *Language Law of the European Union: Protection or Eroding Linguistic Diversity?*, *Culture and the European Union*, Oxford University Press, Oxford, 2004).

hivatkozott Kik kontra OHIM ítéletéből következik, a szerződésben található — a nyelveknek az Európai Unióban történő használatára való — utalás „nem tekinthető úgy, mint a minden polgár számára azt biztosító közösségi jogi általános elv kinyilatkoztatása, amelynek értelmében mindent, ami az érdekeiket érintheti, *minden körülmények között* a saját nyelvükön kell megfogalmazni”⁵⁴. Vannak azonban olyan körülmények, amelyek fennállása esetén e jogot nem lehet alkalmazni. E körülmények azonban csakis korlátozottak lehetnek, és minden esetben igazoltak kell legyenek. Mindenestre az Unió intézményei és szervei kötelesek tiszteletben tartani a nyelvi sokszínűség elvét.

B — A jelen esetre való alkalmazás

39. A jelen esetben nem csupán azt kell mérlegelni, hogy az ideiglenes alkalmazottak valamely uniós szervben való alkalmazásának feltételei és kiválasztása megfelelnek-e az Unió jogának. Valójában azon nyelvi követelmények, amelyek a jelen esetben is vitatottak, előírhatók akár a szerv belső működésére megválasztott nyelvhasználat alapján, akár pedig a betöltendő álláshely jellegétől függően. Véleményem szerint azonban az elemzésben e két igazolást gondosan meg kell különböztetni. Következésképpen az Unió intézményeinek és szerveinek nyelvhasználatára vonatkozó jogi rendszer előzetes vizsgálata szükségeltetik.

1. Az Unió intézményeinek és szerveinek nyelvhasználati szabályai

40. Az alkalmazandó joggal kapcsolatos korábbi megfontolásokból nyilvánvalóan következik, hogy az Unió nyelvi sokszínűsége tiszteletben tartásának elve, mint alapvető követelmény jelenik meg az Unió intézményeinek és szerveinek összességével szemben. Ugyanakkor e követelmény nem tekinthető abszolútnak. A gyakorlatban korlátozásokat kell elfogadni annak érdekében, hogy az elv tiszteletben tartása és az intézményi és adminisztratív élet követelményei összeegyeztethetők legyenek. Szükséges azonban, hogy e megszorítások korlátozottak és igazoltak legyenek. Semmi esetre sem érinthetik az intézmények számára az Unió összes hivatalos nyelvének tiszteletben tartását és használatát előíró elv lényegét.

41. Az ezen elvhez köthető megszorítások megalapozottságának értékeléséhez azon körülményeket kell figyelembe venni, amelyben azokat alkalmazni kell. Valójában egy ilyen elv terjedelmének pontos meghatározása az érintett intézménytől vagy szervtől, a kérdéses helyzet körülményeitől, valamint a hasonló helyzetben figyelembe veendő ellentétes érdekektől függ.

42. E tekintetben számomra úgy tűnik, hogy három különböző helyzetet kell megkülönböztetni.

⁵⁴ — A fenti 2. lábjegyzetben hivatkozott Kik kontra OHIM ítélet 82. pontja (saját kiemelés).

43. Világos, hogy a nyelvi sokszínűség tiszteletben tartásának elve az Unió intézményei és polgárai közötti kommunikáció keretében megköveteli a védelem legmagasabb fokát. Ez esetben ezen elv valójában egy olyan alapvető demokratikus elvhez kapcsolódik, amelynek tiszteletben tartását a Bíróság biztosítja⁵⁵. Ez megköveteli különösen, hogy az Unió jogalanyai, vagyis tagállamai és az európai polgárok az Unió jogszabályaihoz és az azokat megalkotó intézményeihez könnyen hozzáférhessenek. Az uniós polgárok számára csakis egy ilyen hozzáférés biztosíthatja annak lehetőségét, hogy ténylegesen és egyenlő módon részt vehessenek az Unió demokratikus életében⁵⁶. Ebből következik, hogy az európai polgárságból fakadó részvételi jogok gyakorlásának keretében a nyelvi sokszínűség tiszteletben tartása nem ütközhet olyan technikai nehézségekbe, amelyeket egy hatékony intézmény ne tudna, illetve ne kellene tudnia áthidalni.

44. E jogok a polgárok és az adminisztráció közötti kapcsolatokra is kiterjednek. A közigazgatási eljárások keretében lényeges, hogy az érdekelt, akár a tagállamok, akár pedig a polgárok megérthessék azon intézményeket vagy szerveket, amelyekkel kapcsolatban állnak. Következésképpen, az 1. rendelet 3. cikkének megfelelően az elv az, hogy a kommunikáció nyelve az érdekelt nyelve kell, hogy legyen⁵⁷. Ennek keretében ugyanakkor nem vitatott, hogy az érdekelt nyelvi jogai

az adminisztratív szükségleteken alapuló bizonyos megszorításokat szenvedhetnek. Így az érdekelt nyelvtől eltérő nyelv használata bizonyos esetekben elfogadható, amennyiben kiténik, hogy az érdekelt számára biztosították, hogy az érintett intézmény álláspontját ténylegesen megismerhette⁵⁸. E tekintetben figyelembe kell venni azt a tényt, hogy az eljárásban résztvevő felek az 1. rendelet 2. cikke értelmében nem úgy minősülnek, mint egyszerűen egy tagállam joghatósága alá tartozó személyek, hanem mint olyan jogosult és érdekelt személyek, akik olyan anyagi és kognitív forrásokban részesülnek, amelyek lehetővé tehetik számukra, hogy megfelelően tájékozottassá váljanak⁵⁹.

45. E feltételek mellett az EK 290. cikk értelmében a Tanács jogosult arra, hogy a hivatalos nyelvekre vonatkozóan eltérő bánásmódot alkalmazzon. Ugyanakkor egyrészt a Tanács általi választás a nyelvi sokszínűség elvére nézve megfelelő és arányos kell, hogy legyen⁶⁰. Másrészt e választás nem vezethet az európai polgárok közötti nem igazolt hátrányos megkülönböztetésre.

46. Ezen első két esettől meg kell különböztetni az Unió intézményeinek és szerveinek

55 — A 138/79. sz., Roquette Frères kontra Tanács ügyben 1980. október 29-én hozott ítélet (EBHT 1980., 3333. o.) 33. pontja.

56 — E tekintetben az EK 21. cikk (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „minden uniós polgárnak lehetősége van arra, hogy a 314. cikkben említett nyelvek valamelyikén írásban forduljon az e cikkben vagy a 7. cikkben említett bármely intézményhez vagy szervhez, és ugyanazon a nyelven kapjon választ”.

57 — Az Elsőfokú Bíróság T-79/89., T-84/89.–T-86/89., T-89/89., T-91/89., T-92/89., T-94/89., T-96/89., T-98/89., T-102/89. és T-104/89. sz., BASF és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1992. február 27-én hozott ítéletének (EBHT 1992., II-315. o.) 54. és 55. pontja, valamint a Bíróság C-263/95. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 1998. február 10-én hozott ítéletének (EBHT 1998., I-441. o.) 27. pontja.

58 — Lásd különösen az Elsőfokú Bíróság T-77/92. sz., Parker Pen kontra Bizottság ügyben 1994. július 14-én hozott ítéletének (EBHT 1994., II-549. o.) 73–75. pontját, illetve a T-118/92. sz., Bonaiti Brighina kontra Bizottság ügyben 2001. február 7-én hozott ítéletének (EBHT-KSZ 2001., I-A-25. és II-97. o.) 16–19. pontját, valamint a fenti 2. lábjegyzetben hivatkozott Kik kontra OHIM ítélet 92–94. pontját.

59 — A fenti 2. lábjegyzetben hivatkozott Kik kontra OHIM ítélet 88. és 89. pontja.

60 — A fenti 2. lábjegyzetben fent hivatkozott Kik kontra OHIM ítélet 94. pontja.

belső működési rendszerét. Amennyiben a nyelvi sokszínűség a külső eljárások keretében alapvető szabály, ez azt jelenti, hogy tiszteletben kell tartani azon jogalanyok nyelvi jogait, akik az Unió intézményeinek és szerveihez fordulhatnak. A szerződés és az ítélkezési gyakorlat alátámasztják, hogy a kommunikáció nyelvének megválasztása azon tagállam vagy személy feladata, aki az intézményekkel kapcsolatban áll. Ezzel ellentétben az Unió intézményeinek és szerveinek belső működése keretében a belső kommunikáció nyelvének megválasztása az adott intézmény feladata, aki jogosult azt a tisztviselővel szemben érvényesíteni. Az 1. rendelet 6. cikkéből következik tehát, hogy „a Közösség intézményei eljárási szabályzataikban kiköthetik, hogy meghatározott esetekben melyik nyelvet kell használni”.

47. E keretben kétfajta, egymással ellentétes követelmény érvényesül. Egyrészt az adminisztratív munka hatékonyságának alapvető követelménye a munkanyelvek korlátozott megválasztását kívánja⁶¹. Nyilvánvaló, hogy egy teljes nyelvi pluralizmusra épülő rendszer gyakorlatilag kivitelezhetetlen és gazdaságilag elviselhetetlen egy gyakorlati és sajátos hatáskörrel rendelkező intézmény vagy szerv számára. Másrészt azonban a belső nyelvhasználat nem szakadhat el teljesen az intézmény külső kommunikációs nyelvhasználatától. Az Unió szerveinek és intézményeinek működése és összetétele mindig az

Unió nyelvi és földrajzi egyensúlya megtartására irányuló igyekezetet kell tükrözzön, illetve tiszteletben kell tartsa a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét⁶². Ugyanez a célja az intézmények számára előírt azon kötelezettségnek, amely értelmében a tagállamok állampolgárai közül a lehető legszélesebb alapon kell, hogy felvegyék személyzetüket.

48. A belső nyelvhasználat meghatározása terén tehát el kell ismerni az Unió intézményeinek és szerveinek egy bizonyos működési autonómiáját. Ezen autonómiát a működőképességük biztosítása teszi szükségessé⁶³. A Bíróság véleménye szerint ez a „minden intézményi rendszerben benne rejlő elv” kifejezése⁶⁴. Ugyanakkor ezen autonómia szigorú keretek között kell, hogy maradjon. Csakis a szerződés által elismert korlátok között gyakorolható⁶⁵. E tekintetben ugyanígy felidézendő, hogy a szerződés elsődlegesen a Tanácsra ruhazza az Unió intézmé-

61 — Lásd e tekintetben Jacobs főtanácsnoknak a fenti 2. lábjegyzetben hivatkozott Kik kontra OHIM ügyre vonatkozó indítványának 63. pontját, valamint Van Gerven főtanácsnoknak a C-137/92. P. sz., Bizottság kontra BASF és társai ügyre vonatkozó indítványának (1994. június 15-én hozott ítélet, EBHT 1994., I-2555. o.) 43. pontját.

62 — Lásd analógia útján a 15/63. sz., Lassalle kontra Parlament ügyben 1964. március 4-én hozott ítéletet (EBHT 1964., 57. o.), amelyben a Bíróság különösen a Közösségek személyzetén belül is megtartandó, „a közösségi szellem által megkövetelt földrajzi egyensúly megtartására irányuló igyekezetre” hivatkozik (EBHT 1964., 73. o.).

63 — Lásd különösen a 208/80. sz. Lord Bruce of Donington ügyben 1981. szeptember 15-én hozott ítélet (EBHT 1981., 2205. o.) 17. pontját.

64 — Az 5/85. sz., AKZO Chemie kontra Bizottság ügyben 1986. szeptember 23-án hozott ítélet (EBHT 1986., 2585. o.) 37. pontja.

65 — Lásd analógia útján a C-213/88. és C-39/89. sz., Luxemburg kontra Parlament egyesített ügyekben 1991. november 28-án hozott ítélet (EBHT 1991., I-5643. o.) 34. pontját.

nyei nyelvhasználati szabályai meghatározásának alapvető felelősségét⁶⁶. E felelősség széles körű mérlegelési jogkört foglal magában azzal a feltétellel, hogy az nem kérdőjelezi meg a nyelvi sokszínűség elvének lényegét. Ezzel ellentétben az Unió intézményei és szervei e nyelvhasználati szabályok végrehajtása terén csakis korlátozott mérlegelési jogkörrel rendelkeznek. Számukra ennek alkalmazása csakis a belső szervezetük működési szükségleteinek kielégítése érdekében megengedett.

49. E feltételek mellett az Unió egy vagy több nyelvének a belső szinten való megválasztása csakis akkor megengedett, ha objektív megfontolásokon alapul, ha az érintett szerv működési szükségleteihez kötődik, és ha nem vezet az uniós polgárok vonatkozásában nem igazolt eltérő bánásmódra. Meg kell győződni egyrészt arról, hogy a választott nyelvhasználati szabály megfelel az érintett szerv sajátos szükségleteinek, tekintettel például intézménytörténetére, székhelyére, a belső kommunikáció szükségleteire, illetve a rá háruló feladatok jellegére. Másrészt meg kell vizsgálni, hogy e választás az uniós polgároknak az Unió intézményei és szervei által kínált munkalehetőségekhez való egyenlő hozzáférést nem veszélyezteti-e. E tekintetben mindenkinek, aki a betöltendő

álláshellyel kapcsolatos feladatok ellátásához szükséges szakértelemmel rendelkezik, azonos feltételek mellett kell hozzáférnie a felvételi eljáráshoz, és részt vennie azon⁶⁷.

50. Mindenesetre nem elégedhetünk meg a belső nyelvhasználati szabálynak „a dolgok természetére” („la naturaleza de los hechos”) alapított igazolásával, amint azt az Eurojust a Bíróság előtt megfelelőnek tekintette.

2. A felvételi feltételek jogszerűsége

51. A megtámadott jogi aktusokban az Eurojust olyan nyelvi követelményeket fogalmaz meg, amelyek nem felelnek meg az EAAF 12. cikkének (2) bekezdéséből fakadó követelményeknek. Eltér mind a megkövetelt nyelvismeret terjedelmétől, mind pedig szintjétől. A Spanyol Királyság azt állítja, hogy ezen eltérés már önmagában az EAAF megsértésének minősül.

67 — Ez az Európai Unió alapjogi chartája 15. és 21. cikkének összeolvasásából is következik, amely egyrészt valamennyi uniós polgárnak a munkavállalás és az Unióban kiírt pályázati eljárásokon való részvétel jogát, másrészt pedig különösen a nyelvi alapon történő megkülönböztetésmentességhez való jogát védi.

66 — E tekintetben megjegyzendő, hogy a Bíróság alapokmányához kapcsolódó jegyzőkönyvet módosító Nizzai Szerződés felhívja a Tanácsot arra, hogy ezentúl a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság nyelvhasználati szabályaira vonatkozó rendelkezéseket a Bíróság alapokmányának keretében, és ne pedig az eljárási szabályzat keretében fogadja el (az alapokmány 64. cikke). Ebből következik, hogy ezek az elsődleges jog szintjére emelkednek, és hogy minden módosítást a Tanács egyhangúan kell, hogy elfogadjon az EK 245. cikkben megfogalmazott eljárásnak megfelelően. E módosítás megerősíti a szerződés által a nyelvhasználati szabályokra vonatkozó rendelkezéseknek biztosított fontos szerepet, valamint az e tekintetben a Tanácsra háruló sajátos felelősséget.

52. Ezen állítás e formában számomra nem tűnik megalapozottnak. Valójában a közösségi ítélkezési gyakorlat nem gátolja, hogy az Unió valamely intézménye vagy szerve különösen a nyelvismeretre vonatkozó olyan szakmai követelményeket állapítson meg, amelyek szigorúbbak az EAAF által támasztott minimális feltételeknek megfelelő követelményeknél⁶⁸. E további követelmények azonban igazoltak kell legyenek⁶⁹. Más szavakkal, e követelmények meg kell, hogy feleljenek egy jogszerű célnak és arányban kell, hogy álljanak a kitűzött céllal.

53. Az Eurojust a Bíróság előtt kétfajta igazolást hoz fel.

a) A munkanyelvvel való igazolás

54. Az Eurojust véleménye szerint a megkövetelt képzettségek ahhoz szükségesek, hogy a felvett jelentkezők a szerven belül egymással kommunikálni tudjanak. E képzettségek megkövetelését az Eurojust munkanyelve ismeretének szükségessége igazolja tehát.

55. Véleményem szerint nem kétséges, hogy a belső kommunikáció nyelvének megválasz-

tása szükséges lehet az Unió intézményei és szervei megfelelő működésének biztosítása érdekében⁷⁰. E választás annál is inkább jogszerűnek tűnik, mivel a kérdéses szerv korlátozott forrásokkal rendelkező, szakosodott szervezet. Ugyanakkor e jogszerű cél eléréséhez az Unió két meghatározott nyelve *kumulatív* ismeretének minden kérdéses beosztás tekintetében — a könyvelői és a könyvtáros/levéltárosi beosztás kivételével — való megkövetelése nem bizonyul megfelelőnek. A szerven belüli kommunikációkészség biztosítása érdekében egyetlen közös nyelv ismerete elegendőnek tűnik. Amennyiben e szerv minden tisztviselője ismeri az adott nyelvet, nyilvánvaló, hogy egy második munkanyelv megkövetelése a belső kommunikáció okán nem igazolható.

56. Kiemelendő, hogy ez semmi esetre sem zárja ki, hogy valamely szerv több munkanyelvet is megválasszon. E választásnak azonban e szerv sajátos működési szükségességei által világosan megalapozottnak és igazoltnak kell lennie, különös tekintettel a felvett személyzet sokszínűségére. Az intézmény szervezeti egységein belüli többes nyelvhasználat igazolhatja e munkanyelvek egyikének ismeretét. Ez esetben azonban e nyelvek *vagylagos* ismeretének megkövetelése elegendőnek tűnik. Mindenesetre a különböző nyelvek *kumulatív* ismeretének követelménye a belső kommunikáció szükségleteivel nem igazolható, és csakis az Unió bizonyos nyelveinek előnyben részesítésére irányuló akaratot tükrözheti. Ugyanakkor felidézendő,

68 — Lásd a Bíróság 108/88. sz., Cendoya kontra Bizottság ügyben 1989. július 13-án hozott ítéletének (EBHT 1989., 2711. o.) 24. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-73/01. sz., Pappas kontra Régiók Bizottsága ügyben 2003. szeptember 18-án hozott ítéletének (EBHT-KSZ 2003., I-A-207. és II-1011. o.) 85. pontját.

69 — Lásd e tekintetben a fenti 62. lábjegyzetben hivatkozott Lassalle kontra Parlament ítéletet (EBHT 1964., 74. o.).

70 — Lásd a jelen indítvány 47. pontját.

hogy az EK 290. cikk értelmében az Unió hivatalos nyelveire vonatkozó eltérő bánásmód alkalmazása kizárólag a Tanács hatáskörébe tartozik, aki ezt a nyelvi sokszínűség elvének tiszteletben tartására tekintettel kell, hogy gyakorolja.

szabályzata egyébiránt nem szolgál további pontosítással e tekintetben. Mivel az Eurojust az egy vagy több munkanyelv megválasztását se nem alapozta meg világosan, se nem igazolta azt, az előadott igazolást is el kell utasítani ez esetben.

57. A jelen esetben az adatvédelmi, a jogtanácsosi, az általános igazgatási szolgálat melletti titkárnői, az Európai Igazságügyi Hálózat informatikai és információs technológiai szakértője, valamint a sajtómegbízotti beosztásra vonatkozó pályázati kiírásokban az Unió két meghatározott nyelvének kumulatív ismeretét előíró pontok nyilvánvalóan aránytalannak tűnnek. Nem igazolhatók egyedül a szerven belüli belső kommunikáció biztosításának céljával.

59. Meg kell azonban vizsgálni az Eurojust által a megtámadott jogi aktusok jogszerűségének védelmében felhozott másik igazolást.

b) A feladatkör jellegével való igazolás

58. Ami a könyvelői beosztáshoz előírt, az angol nyelv kielégítő ismeretére vonatkozó követelményt illeti, ez elfogadható lenne, amennyiben az angol nyelv, mint munkanyelv megválasztása világosan megalapozott és megfelelően igazolt lett volna. Az Eurojust által a Bíróság előtt előadott észrevételek azonban nem világosak. Hol az jelenik meg, hogy egyetlen belső kommunikációs nyelvet választottak meg, jóllehet ennek mibenléte nem világosan meghatározott⁷¹, hol pedig úgy tűnik, hogy a pályázati kiírásokban megkövetelt két nyelv a szerv belső kommunikációjának nyelve⁷². Az Eurojust eljárási

60. Az Eurojust azt is állítja, hogy e nyelvi követelmények a különböző kérdéses beosztásokból eredő feladatokhoz kapcsolódnak.

61. El kell ismerni, hogy a kiírt feladatkörök jellege igazolhatja a szerv belső kommunikációjának nyelvétől eltérő nyelv ismeretét. Ugyanakkor, az EAAF által megállapítottakat meghaladó nyelvi követelményeket meghatározó intézkedés nem sérthet olyan alapvető, mint a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve. Következésképpen a munka jellege miatt előírt nyelvi követelmények

⁷¹ — A válaszbeadvány 49. és 65. pontja.

⁷² — A viszonzás 13. és 28. pontja. Ez magától értetődően következik az Eurojust által a tárgyaláson előadott észrevételekből is.

szigorúan a betöltendő álláshelyhez kell, hogy kapcsolódjanak, és nem vezethetnek az Unió személyzete földrajzi sokszínűsége követelményének sérelméhez.

vagy nemzetek számára történő fenntartásához vezessenek⁷³.

62. E feltételek közül az első esetén meg kell vizsgálni, hogy az elfogadott nyelvi követelmények a kiírt feladatkörökkel szükségszerű és közvetlen kapcsolatban állnak-e. Abban az esetben, ha ez a kapcsolat nem állapítható meg, e követelményt úgy kell tekinteni, mint amely a szükséges képzettséggel rendelkező uniós polgár sérelmére az EAAF 12. cikke értelmében az adott álláshely betöltése terén hátrányos megkülönböztetést tartalmaz. Függetlenül akár az állampolgársági feltételtől, egy ilyen — nyelvi alapon történő — megkülönböztetés alkalmas arra, hogy a munkavállalás igazolatlan akadályát képezze.

64. A jelen esetben nem bizonyított, hogy a betöltendő álláshelyek vonatkozásában megszabott követelmények nyelvi vagy állampolgársági alapon történő hátrányos megkülönböztetést jelentenek-e.

65. Egyrészt nem tűnik úgy, hogy a megtámadott jogi aktusok visszatartó erővel bírtak volna a megtámadott jogi aktusokban megkövetelt nyelvtől eltérő anyanyelvű európai polgárookra nézve. Ellenkezőleg, a rendelkezésre álló információ a különböző nemzetiségeknek a felvételi eljárás keretében és az érintett szerven belüli kiegyensúlyozott részvételéről tanúskodik.

63. A második feltétel tekintetében meg kell vizsgálni, hogy az elfogadott követelmények az Unió intézményein és szervein belüli földrajzi egyensúly biztosításának célját nem sértik-e túlzott mértékben. Bizonyos, hogy a szakmai követelmények címén egyes nyelvek előnyben részesítése az adott nyelvet anyanyelvként beszélő európai polgárok számára előnyt jelent. Ugyanakkor egy ilyen előny más uniós polgárok rovására közvetett hátrányos megkülönböztetést jelenthet. Az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalma tehát nem engedi meg, hogy a közszolgálat szükségletei miatt támasztott nyelvi követelmények a betöltendő álláshelyeknek meghatározott nemzet

66. Másrészt igaz, hogy az Eurojust nem szolgáltatott túl részletes magyarázatot az egyes érintett feladatkörök és az ennek megfelelő nyelvi követelmények között fennálló kapcsolatot illetően. E tekintetben megelégedett a kiírt feladatkörökből eredő, „magától értetődő” indokokkal. Ez különösen a külső személyekkel vagy szervekkel, akár nemzeti, akár pedig nemzetközi szinten való állandó kapcsolattartás szükségességében és a megfelelő munkaeszközök gyors rendelkezésre bocsátásának szükségességében rejlik. E feltételek mellett felidézendő, hogy az Unió

73 — A fenti 62. lábjegyzetben hivatkozott Lassalle kontra Parlament ítélet.

szervei a működési szükségleteik jellegének meghatározása terén bizonyos autonómiával kell, hogy rendelkezzenek. Ebből következik, hogy csakis az elfogadott követelmények nyilvánvalóan helytelen jellege befolyásolhatja a megtámadott jogi aktusok jogszerűségét. A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a Spanyol Királyság egyetlen olyan konkrét tényt sem szolgáltatott, amely kétségbe vonhatná a kiírt feladatkörök ellátásához megkövetelt nyelvi ismeretek helytállóságát.

67. Még ha ebben az esetben a belső kommunikációval való igazolás nem is elegendő az elfogadott követelmények megalapozottságának megállapításához, a feladatkörök jellegén alapuló igazolást nem lehet elvetni. Mivel az Eurojust által kiírt pályázati felhívások nyelvi követelményeinek jogellenessége nem bizonyítható, úgy ítélem meg, hogy a megtámadott jogi aktusok e része ellen felhozott jogi érveket el kell utasítani.

3. A kiválasztási feltételek jogszerűsége

68. Annak megkövetelése, hogy a pályázat benyújtásához szükséges iratok egy részét angol nyelven küldjék meg, sérti azt az elvet, amelynek értelmében a magánszemélyek jogosultak az Unió intézményeihez és szerveihez a saját maguk által kiválasztott hivatalos nyelv egyikén fordulni. E szabály az Eurojustra is vonatkozik az Eurojust-

határozat 31. cikke által alkalmazandó 1. rendelet 2. cikke értelmében⁷⁴.

69. Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy e sérelem igazolható-e. Az Unió valamely szerve által kiírt pályázati felhívásra jelentkezők helyzete nem hasonlítható össze az Unió demokratikus életében való részvétel keretében az intézményekhez forduló állampolgárok helyzetével. A pályázatuk egy szervezett kiválasztási eljárásba illeszkedik, és közvetlenül a meghatározott feladatkörök gyakorlásával kapcsolatos. E feltételek mellett a kérdéses követelmény egyrészt akkor igazolható, ha közvetlenül a betöltendő álláshelyhez szükséges képzettséggel kapcsolatos, és másrészt akkor, ha nem sérti túlzott mértékben az esetlegesen érdekelt személyek jogi érdekeit.

70. Ez azt jelenti, hogy semmi esetre sem igazolható a kiválasztási eljárás megszervezésének és levezetésének feltételein alapuló okokkal. Egy felvételi eljárásból nem zárható ki valamely személy csupán anyagi okok miatt. Egy ilyen kizárás az érintett személyek munkavállaláshoz való alapvető jogának sérelmét jelentené. Ezzel szemben az Unió valamely szervén belüli álláshelyre jelentkező személytől megkövetelhető, hogy a pályázatában jelölje meg, hogy a kérdéses beosztás

74 — Lásd a jelen indítvány 30. pontját.

betöltéséhez szükséges bizonyos képzettség-gel rendelkezik.

angol nyelv ismerete szükséges. Semmi nem utal azonban arra, hogy szükséges lenne a kérdéses beosztás ellátása érdekében az angol nyelven történő szóbeli kommunikáció és íráskészség.

71. Bizonyosan ilyen azon pályázati felhívások esete, amelyekben az angol nyelv kiváló, alapos vagy kielégítő ismerete a kiírt álláshelyek betöltéséhez szükséges képzettség részét képezi. Ezen esetben kapcsolat állapítható meg a pályázat angol nyelven való megfogalmazásának kötelezettsége és a meghatározott szakmai követelmények között. Ugyanakkor minden érdekelt személy a pályázati felhívások közzétételével e követelményeket az Unió minden hivatalos nyelvén megismerhette. Végül a jelöltek továbbra is jogosultak a pályázati felhívás közzétételének nyelvén is benyújtani pályázatukat. Ebből következik, hogy az érintett személyek nyelvi jogainak sérelme korlátozott terjedelmű, illetve mindenesetre az érintett álláshelyek feladatkörével igazolt.

73. Az érintett beosztással kapcsolatban megkövetelt nyelvismeretekre vonatkozó pontosítások hiányában nem lehet tudni, hogy a vitatott követelmény igazolt-e. Ennélfogva úgy ítélem meg, hogy a könyvtárosi/levéltárosi beosztásra kiírt pályázati felhívásban a pályázat iratainak angol nyelven való megfogalmazásával kapcsolatos feltétel jogellenes.

IV — A javasolt megoldás következményei

72. Marad azonban egy eset, amelyben úgy tűnik, hogy e feltételeket nem tartották tiszteletben. A könyvtárosi/levéltárosi beosztásra kiírt pályázati felhívás előírja, hogy a pályázattal kapcsolatos iratokat angol nyelven kell benyújtani. A nyelvismeretet illetően azonban nem tartalmaz semmiféle kifejezett előírást. A kiírt feladatkör és a pályázat angol nyelven történő benyújtásának követelménye között tehát nincs kapcsolat. A felhívás által megfogalmazott másik kiválasztási feltételből, amely szerint követelmény „a *Common law* rendszer fő jogi dokumentumainak alapos ismerete”, kétségtelenül arra lehet következtetni, hogy az

74. A Spanyol Királyság a Bíróságtól a megtámadott jogi aktusok részleges megsemmisítését kéri. Tekintettel a fentiekre, ennek részben helyt kell adni.

75. Ugyanakkor a tisztviselők és ideiglenes alkalmazottak felvételével kapcsolatos ítélkezési gyakorlatában⁷⁵ a Bíróság mindig gondosan figyelembe vette nem csupán a jog-

⁷⁵ — Lásd különösen a 144/82. sz., Detti kontra Bíróság ügyben 1983. július 14-én hozott ítélet (EBHT 1983., 2421. o.) 33. pontját és a C-242/90. P. sz., Bizottság kontra Albani és társai ügyben 1993. július 6-án hozott ítélet (EBHT 1993., I-3839. o.) 13. és 14. pontját.

szerűség érdekét és az indokolatlanul elutasított pályázók érdekeit, hanem a már kiválasztott pályázók érdekeit is, akikkel szemben semmiféle jogsérelem nem hozható fel. Azt is kimondta, hogy a felvételi vizsga szabálytalansága nem vonja maga után a vizsga eredményei összességének megsemmisítését.

76. A jelen esetben hasonló megoldás tűnik helyénvalónak. Amennyiben a Bíróság úgy dönt, hogy a jelen indítványt követi, akkor ki kell mondania, hogy a könyvtárosi/levéltárosi beosztásra kiírt pályázati felhívás részleges megsemmisítése nem jelenti a már kihirdetett felhívás alapján történt kinevezések megkérdőjelezését.

V — Véggövetkeztetések

77. A fenti megfontolások fényében a Bíróságnak azt javasolom, hogy:

- 1) az Eurojust által a könyvtárosi/levéltárosi beosztásra kiírt pályázati felhívást semmisítse meg, mivel az megköveteli, hogy a pályázat benyújtásával kapcsolatos iratokat angol nyelven fogalmazzák meg és nyújtsák be;
- 2) a keresetet ezt meghaladó részében utasítsa el.